

ἀποπυρίζω ἀμάρτ. ἰοπυρίζω Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπόπυρος.

1) Κάμνω ὥστε νὰ ἀπαλλαγῇ τις τοῦ πυρετοῦ. 2) Ἐπὶ τοῦ πυρετοῦ, ἀφίνω τινά, παύω νὰ κατέχω αὐτόν: Τὸ ριὸν ἐποπύρισέν τον (τὸν ἄφησεν ὁ πυρετός, ἢ κρείσας τοῦ πυρετοῦ παρήλθεν). || Ἄσμι.

Ἀνθρώπος γὰρ τὲς ὁμορφες πέφτει καὶ τουδοντίζει, πῶν-νει τον βράστη καὶ ριὸν καὶ δὲν τὸν ἰοπυρίζει (ριὸν = ρίγος, πυρετός, τουδοντίζει = σκέπτεται).

ἀπόπυρο τό, Πελοπν. (Μεσσ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ οὐσ. πυρά.

Φλόξ παραγομένη ἐκ φρυγάνου τοποθετουμένου εἰς τὸ στόμιον τοῦ κλιβάνου μετὰ τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ ἄρτου διὰ νὰ λάβουν οἱ ἄρτοι ἐρυθρὸν χρῶμα: Ἀναψ' ἔν' ἀπόπυρο νὰ πάρῃ τὸ ψωμί.

ἀπόπυρος ἐπιθ. Ἀντικύθ. Ἰων. (Καράμπ. Κρήν. Σμύρν.) Κρήτ. Κύθηρ. ἀπόπυρος Λέσβ. ἰόπυρος Κύπρ. ἰέπυρος Ἰμβρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ οὐσ. πυρά.

Ὁ ἀποβάλλων τὴν πυράκτωσιν κλίβανος, ὁ ἐν καταστάσει θερμότητος εὐθὺς μετὰ τὴν ὀπτησιν τῶν ἄρτων ἔνθ' ἄν.: Ἀπόπυρος ὁ φοῦρνος εἶναι Καράμπ. Σμύρν. Εἶνι ἰέπυρους ἢ φοῦρνος καὶ δὲν ἀργεῖ νὰ πυρώσῃ Ἰμβρ. Νά βρω-μεν φοῦρνον ἰόπυρον νὰ φουρνίσωμεν ποῦ πυρών-νει γλήγορα Κύπρ. || Φρ. Ἀπόπυρους φοῦρνος (ἐπὶ τοῦ ἐν καταστάσει μέθης διατελοῦντος) Λέσβ.

ἀποπῶδε ἐπίρρ. Κρήτ. (Κατσιδ. Ρέθυμν. κ.ά.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ἐπίρρ. πῶδε, δι' ὃ ἰδ. ἀπεδῶ.

Πρὸς τὰ ἐδῶ, πρὸς τὸ μέρος τοῦ λαλοῦντος ἔνθ' ἄν.: Ἐλ' ἀποπῶδε νὰ σοῦ πῶ, γιὰτὶ δὲ βορῶ νὰ περάσω ἀτουδὰ Κατσιδ. Πέρασ' ἀποπῶδε νὰ μὴ σοῦ βαροῦν οἱ πέτρες αὐτόθι. Ἀποπῶδε ἀπὸν τὸ σῶχωρο ναι νὰ βρυσάλλῃ Ρέθυμν.

ἀπορα ἐπίρρ. Πόντ. (*Οφ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπορος.

Κακῶς, ἀπρεπῶς ἔνθ' ἄν.: Ἀπορα λές. Ἀπορα ἐποίισε. Συνών. ἀδέξια 2, ἀσκημα.

ἀποργώνω Πελοπν. (Οἶν.) κ.ά.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. ὀργώνω.

Τελειώνω τὸ ὄργωμα, τὴν προπαράσκευαστικὴν πρὸς τὴν σπορὰν ἄροσιν.

ἀποργωσιὰ ἡ, ἀμάρτ. ἀπουργουσιὰ Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποργώνω.

Ὁ τόπος ὅπου ἐτελείωσε τὸ ὄργωμα.

ἀπορδινιάζομαι Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. ὀρδινιάζομαι.

Ἐτοιμάζομαι τελείως, τελειώνω τὰς ἐτοιμασίας μου: Μ' ἀκόμα ὀρδινιάζεσαι ποῦ νὰ μὴ δὸ σώσης ν' ἀπορδινιαστῇς! Δὲν εἴμ' ἀκόμ' ἀπορδινιασμένος.

ἀπορένω ἀμάρτ. ἰορένω Σύμ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπορος.

Καθίσταμαι ἰσχνός: Ἐπόρυνε τὸ ἀρνί.

ἀπορεξίσκομαι Πόντ. (Οἶν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό, τοῦ οὐσ. ὀρεξι καὶ τῆς καταλ. -ίσκομαι, δι' ὃ ἰδ. -ίσκω.

Ἀποβάλλω, χάνω τὴν ὀρεξίν μου, τὸν πόθον μου, ἀπογοητεύομαι: Ἐπορεξίστα.

ἀπόρευτος ἐπίθ. Πόντ. (Κερασ. Τραπ.) Πελοπν. (Καλάβρυτ. Κορινθ.) Χίος

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀπόρευτος.

1) Ἐπὶ τόπου, ὁ δι' οὗ δὲν δύναται τις εὐκόλως νὰ πορευθῇ, δύσβατος, ἄβατος Πελοπν. (Καλάβρυτ.): Ἀπόρευτος τόπος - λόγος. Ἀπόρευτη σιράτα. β) Οὐδ. οὐσ., τὸ ἀδιέξοδον, τὸ οὐκ ἐνδέχεται ἄλλως Χίος: Ὁ βασιλεὺς σὰν εἶδε πρὸς τ' ἀπόρευτον, τοῦ εἶπε (ἐκ παραμυθ.)

2) Ἐπὶ οἰκίας, δύσκολος, δυσοικονόμητος Πόντ. (Κερασ.): Ἀπόρευτον ὁσπίτιν. Συνών. ἄβολος Α 1.

3) Ὁ μὴ τεθεὶς εἰς τὴν οἰκειάν ἢ πρέπουσαν θέσιν ἰδίᾳ πρὸς φύλαξιν, ὁ μὴ τακτοποιηθεὶς Πελοπν. (Μάν.): Πόρεψέ το τὸ γλυκὸ 'ς τὴν ντινλάπα, μὴν τ' ἀφίνης ἀπόρευτο. Δὲ θέλω νὰ βλέπω ἀπόρευτα τὰ πράματα.

4) Ἐπὶ ἀνθρώπου, ὁ δυσκόλως τὰ ἑαυτοῦ οἰκονομῶν, πτωχός, δυστυχὴς Πελοπν. (Κορινθ.) Πόντ. (Κερασ. Τραπ.): Ἀχαρε κι ἀπόρευτε! (τῆς χαρᾶς καὶ τῆς εὐτυχίας νὰ ἀποξενωθῇς! Ἀρά) Κερασ. Συνών. ἀπορος 1. 5) Ἐπὶ ἀγροῦ, ἄφορος Πελοπν. (Καλάβρυτ.): Ἀπόρευτο χωράφι.

ἀπόρι τό, Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπορία.

Μόνον εἰς τὴν φρ. τ' ἀπόρια σ'! (ἄπορος νὰ γίνης! λεγομένην κατ' ἀντιλήψιν εἰς τὴν φρ. 'κ' ἐπορω).

ἀπορία ἡ, λόγ. κοιν. καὶ Πόντ. (Οἶν. κ.ά.) ἀπορία Κύπρ. Νίσυρ. ἀπουρία Μακεδ. (Δεσπότη.) πορκὰ Κύπρ. Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀπορία.

1) Τὸ νὰ εἶναι τις ἄπορος, ἔνδεια, πενία Πόντ. β) Ἀνικανότης, ἀδυναμία, ἀσθένεια Πόντ. (Οἶν.): Φρ. Ἀπορία ἐσῆβε σε! (νὰ μὴ μπορέσης, νὰ ἀσθενήσης! Ἀρά).

2) Δυστυχία, κακοτυχία Κύπρ. Νίσυρ.: Παροιμ. φρ. 'Σ τὲς χαρὲς ὁ πῖσκοπος τθαί 'ς τὲς πορκὲς ὁ κικιάκως (ὁ ἐπίσκοπος καλεῖται εἰς τὸν γάμον ἢ ἄλλας ἐορτάς, ὁ δὲ διάκονος πρὸς παροχὴν βοηθείας) Κύπρ. || Ἄσμι.

Πέ μου νὰ ζῆς, καλόγερε, τίνος εἶναι τ' ἀμπέλι;

— Τῆς ἐρημιᾶς, τῆς ἀποριᾶς, τοῦ γιοῦ μου τοῦ Γιαννάκι Νίσυρ. 3) Ἀμφιβολία, ἀμηχανία λόγ. κοιν.: Μοῦ ἔρχεται ἀπορία μ' αὐτὰ ποῦ λές. Μ' ἔβαλες 'ς ἀπορία. Βρίσκομαι σὲ ἀπορία κοιν. 'Σ ἀπορίαν μεγάλη εὐρέθη Σύμ. || Παροιμ. φρ. Ἀπορία ψάλτον βήξιμο ἢ βήξ (ὅταν τις δυσκολεύεται νὰ ἀπαντήσῃ εἴτε δι' ἀνικανότητα εἴτε διὰ τὸ ἀσύμφορον. Ἦδη μεσν. Ἰδ. ΝΠολίτ. Παροιμ. 3,103 κέξ.) κοιν. 4) Ἐκπληξις λόγ. κοιν.: Ἀπορία μοῦ ῥχεται ποῦ τὰ βρίσκει τόσα χρήματα ποῦ ξοδεύει.

ἀποριάζω Χίος (Χαλκ.) ἀπουριάζου Μακεδ. (Αὐλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπορος. Παρά Σομ. μετοχ. ἀποριασμένος.

Καθίσταμαι ἄπορος, δυστυχὴς ἔνθ' ἄν.: Ἡ Φιτέρ' ἦταν χορηγός, μόν' τῶρα ἀπόριασι Αὐλ. Μετοχ. ἀποριασμένος=δυστυχής, ἀξιολύπητος Χίος (Χαλκ.)

***ἀπορικὸς** ἐπίθ. ἀπορικά τά, Σίφν.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπορος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ικός.

Χρήματα παρεχόμενα ὡς ἐπιδόματα εἰς τὰς ἀπόρους οἰκογενεῖας τῶν στρατευομένων.

ἀπορκίζω Πόντ. (Ἰμερ. Κερασ. Κοτύωρ. Σάντ. Χαλδ.)

ἀπουρκίζω Πόντ. (Κοτύωρ.) πορκίζω Πόντ. (Κοτύωρ.)

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἐπορκίζω (ἐξορκίζω) κατὰ παρετυμ. πρὸς τὴν προθ. ἀπό.

Ἀναγινώσκω ἐπὶ τινος τοὺς ἐκκλησιαστικούς ἐξορκισμοὺς πρὸς ἀπαλλαγὴν τοῦ ἀπὸ διαβολικῆς ἐπηρεείας ἢ ἀσθε-

